

[Ministeren for europæiske handelsanliggender.]
og monetære union. Gennemførelsen af første fase har været præget af, at de forudsatte opgaver skulle løses på et tidspunkt, hvor det internationale økonomiske samarbejde var præget af voldsomme valutakriser, og hvor EF stod over for den krævede opgave at forhandle og gennemføre en udvidelse af medlemstallet. Dette kan næppe siges at være den bedste baggrund for at påbegynde etableringen af en økonomisk og monetær union. Fremskridtet i arbejdet har derfor også været særdeles beskedent.

Kommissionen har som forudset i rådsresolutionen af 22. marts 1971 inden 1. maj 1973 fremlagt en rapport om overgangen til anden fase. Kommissionen foreslår, at anden fase skal strække sig over perioden fra 1. januar 1974 til 31. december 1976, dvs. en ny 3 års periode. Denne tidsramme er bl. a. fastlagt under hensyntagen til den drøftelse af den europæiske union, der i henhold til deklARATIONEN fra det europæiske topmøde i Paris 1972 skal finde sted i 1975-76.

Kommissionens rapport opstiller en række hovedretningslinjer for den generelle udformning af det økonomiske samarbejde i de næste 3 år. Som det har været tilfældet med de tidligere rapporter om den økonomiske og monetære union og de vedtagne rådsresolutioner, drager Kommissionen tillige strukturpolitikken, herunder navnlig regionalpolitikken, ind i billedet.

På det institutionelle område foreslår Kommissionen, at der i anden etape ikke skal ske en udvidelse af det institutionelle samarbejde, hvilket ville kræve en ændring af Romtraktaten. Alt i alt er det regeringens opfattelse, at Kommissionens oplæg kan anvendes som forhandlingsgrundlag, selv om man fra dansk side ikke kan være enig i alle Kommissionens synspunkter.

Samarbejdet i anden fase bør efter dansk opfattelse koncentreres om udbygning af det økonomiske og monetære samarbejde, hvor dette lader sig gennemføre uden traktatmæssige, herunder specielt institutionelle, ændringer.

En drøftelse af de institutionelle problemer i forbindelse med den økonomiske og monetære union kan efter dansk opfattelse mest hensigtsmæssigt ske i forbindelse med den drøftelse af Fællesskabernes fremtid, som ifølge topmødedeklARATIONENS afsnit om

den europæiske union kan forudses efter rapporten herom, som vil foreligge ved udgangen af 1975.

Samarbejdet om den indirekte beskatning har været genstand for mange overvejelser. Som bekendt har EF-landene været enige om, at der inden udgangen af 1973 skal ske væsentlige fremskridt med hensyn til en harmonisering af beskatningsgrundlaget for medlemslandenes merværdiafgiftssystemer samt af en række af deres punktafgifter. En harmonisering af satserne, som man fra dansk side har udtalt sig imod, er der derimod ikke fastsat tidsplaner for.

Arbejdet på disse områder skrider endog særdeles langsomt frem i Bruxelles. Kommissionen har endnu ikke fremlagt forslag vedrørende beskatningsgrundlaget for merværdiafgifterne, og medlemslandenes drøftelser om punktafgifterne går trægt. Uanset de vedtagne principbeslutninger har en række af medlemslandene store vanskeligheder ved at gennemføre en teknisk harmonisering af beskatningsstrukturen.

De sidste valutakriser har vist behovet for et valutarisk samarbejde mellem EF-landene og nytten af det. Dette samarbejde bør sigte på to mål. For det første skal der sikres stabile valutaforhold inden for EF-området, således at der er det bedst mulige grundlag for EF-samarbejdet i øvrigt. For det andet skal EF medvirke på konstruktiv og positiv vis til en reform af det internationale betalingsystem, der kan sikre rolige og ordnede forhold på de internationale valutamarkeder.

Oprettelsen pr. 1. april 1973 af en europæisk fond for europæisk valutarisk samarbejde er et nyttigt skridt i den retning. Fonden vil kunne udgøre kernen i et europæisk valutarisk samarbejde. Den har i første omgang ikke fået tillagt opgaver ud over administrationen af allerede eksisterende arrangementer. Som følge af de valutatiske begivenheder er der sket en fremrykning af de to rapporter vedrørende forøgelse af den europæiske fonds ressourcer, henholdsvis en gradvis sammenlægning af landenes valutareserver, således at disse rapporter nu tillige med eventuelle forslag fra Kommissionens side skal fremlægges den 30. juni 1973.

Fra engelsk og italiensk side har man for at sikre det fremtidige valutasamarbejde